

La plataforma Un Crit Valent ha presentat un estudi en què analitza, del punt de vista jurídic i estadístic, gairebé una vintena de campionats de lliga, en dos períodes separats, compresos entre els anys 50 i els anys 80. L'estudi conclou que el Reial Madrid va obtenir el suport de les institucions, mentre que el FC Barcelona va haver d'estar moltes temporades sense aixecar el trofeu de la regularitat.

Dinou lligues sota sospita

Dins l'imaginari col·lectiu, sempre hi ha hagut la percepció que el Reial Madrid ha estat un club afavorit per les institucions i l'estament arbitral. El Barça, dins aquesta mateixa percepció col·lectiva, ha representat el paper contrari, el de víctima. La plataforma Un Crit Valent ha presentat un estudi que vol documentar "la llegenda que explica que el FC Barcelona ha estat un club perjudicat, especialment durant els anys de la dictadura franquista", diu Jordi Medina, cap visible de l'organització barcelonista, que va participar sense èxit a les eleccions blau-grana dels anys 2003 i 2006.

L'estudi ha tingut més ressò als mitjans estatals que no pas als catalans. Periodistes com Matías Prats –presentador dels informatius d'Antena 3–, J. J. Santos –responsable dels esports a la mateixa cadena– o Tomás Roncero –del diari *As*– l'han criticat i no han deixat gaire bé Medina. Des de la capital espanyola ha estat acusat de personificar el victimisme i la *madriditis* que sempre ha orbitat al voltant del Barça. El programa *Punto Pelota* d'Interconomia TV, presentat per Josep Pedrerol, ha acollit debats en què, a crits, s'ha parlat sobre aquest document en termes despectius. "En cap cas no volíem anar a tocar el nas a Madrid, i si la reacció ha estat tan exagerada és perquè sí que tenim una mica de raó", es justifica el responsable d'Un Crit Valent.

El cas de Di Stéfano. L'estudi s'estructura en tres parts, la primera

de les quals se centra en el fitxatge frustrat de Di Stéfano. Medina explica que al Barça li van posar totes les traves del món per fitxar el jugador. Tot i tenir converses amb el River Plate, que en posseïa la fitxa, el jugador argentí no va vestir mai la samarreta blau-grana. Medina explica que el contracte inicial que estableixen el Madrid i Millonarios (club colombià arrendador del jugador) era fraudulent. De resultes d'una vaga, futbolistes argentins es troben obligats a marxar a jugar a unes altres lligues. Di Stéfano decideix d'emigrar a Colòmbia. El pacte de Lima estableix que si un club estranger vol fitxar un jugador no colombià que jugui a la lliga colombiana, ha de parlar amb el club d'origen. En aquest cas, el River Plate. "El Madrid arriba a un acord amb el Millonarios i, per tant, no encaixa amb la legalitat vigent en aquells moments", denuncia Medina.

El fitxatge es va acabar resolent a Madrid, on es va crear una comissió expressa a la Federació Espanyola de Futbol. "Aquest òrgan era format per disset membres, dotze dels quals eren socis del Reial Madrid, de manera que, des d'un principi, tenia una objectivitat jurídica sota sospita", remarca el responsable d'Un Crit Valent. Finalment la comissió va prendre la decisió que Di Stéfano jugués amb cada equip durant dos anys. Però el Barça va deixar de lluitar-hi i el jugador va esdevenir una llegenda viva del club blanc i peça clau en la consecució de les sis primeres copes d'Europa del Madrid. Seria diferent la història del Barça si

hagués incorporat el jugador argentí? Es fa difícil de pensar que per un sol jugador el balanç de triomfs d'un equip pugui com l'escuma. Així i tot, Medina afirma que, "amb Di Stéfano, el Barça ara tindria deu copes d'Europa".

L'ofec econòmic, un altre inconvenient. Segons Un Crit Valent, la construcció del Camp Nou i la requalificació de l'antic estadi de Les Corts van significar un llast econòmic gairebé insalvable per al club blau-grana. L'administració cada vegada donava menys marge edificable a la zona de l'antic estadi i el pressupost per a construir-ne un de nou es va disparar fins a arribar al doble d'allò que era previst. Això va obligar el club blau-grana a vendre Luis Suárez a l'Inter de Milà, "que a partir d'aquell moment va assolir la seva etapa daurada", destaca Medina. El procés per a convertir el camp de Les Corts en terreny edificable es va allargar durant sis anys i finalment només se'n van requalificar 6.000 metres quadrats, molt menys que no s'esperava en un principi. "Dels 24.000 que es podrien haver venut a alguna promotora, el Barça només pot treure benefici de 6.000", fet que –segons el responsable d'Un Crit Valent– hipoteca la dècada dels anys 60 al club blau-grana.

En aquell moment, el Barça comptava amb un equip que va saber plantar cara al Madrid i que fins i tot va disputar una final, sense èxit, de la copa d'Europa. Però la situació econòmica va desmantellar un grup preparat per posar fi a la dictadura del Madrid a la Lliga. "Des de la nostra plataforma volem remarcar que els problemes financers del Barça no provenen de la mala gestió del club, sinó de les dificultats externes derivades del maltractament institucional", matisa Medina.

Alfredo di Stefano i la resta de jugadors del Reial Madrid passegen la Copa d'Europa que van guanyar l'any 1957.

I després, els àrbitres. Un cop superats els entrebancs econòmics que van enterbolir la dècada dels 60, el Barça va topar amb José Plaza, que va ser nomenat president del Colegio Nacional de Àrbitros. Madridista declarat, hom li atribueix la frase, reproduïda per l'àrbitre Antonio Camacho, “mentre jo em mantingui al càrrec, el Barça no guanyarà cap lliga”. L'estudi abasta 23 temporades, aquelles en què Plaza va presidir el comitè, i Medina deixa clar que “no podem dir només que el Barça en sortís perjudicat: els altres equips amb aspiracions també havien

Quan José Plaza designava els àrbitres a dit, el Madrid va guanyar 11 lligues de 13

de conviure amb les constants ajudes al Madrid”.

Segons el responsable de la plataforma barcelonista, hi ha dues etapes ben diferenciades en la tasca de Plaza com a gestor dels àrbitres. La primera és aquella en què designa en solitari els col·legiats que s'encarregaran de cada partit. Aquesta situació s'allarga durant tretze temporades. Durant la segona, Plaza ja no actua a dit, sinó que els arbitratges es concreten en un comitè, és a dir, per mitjà de decisions de consens. Durant 10 anys dels 23 de la presidència de Plaza es funciona d'aquesta manera.

Els resultats estadístics extrets d'aquestes dues etapes són prou clars. Mentre Plaza és designador únic, el Madrid guanya 11 lligues, l'Atlètic de Madrid 2 i el Barça cap. Al Madrid li xiulen 34 penals a favor més que al Barça i li ensenyen 15 targetes vermelles menys. Quan el president del comitè d'àrbitres deixa de decidir ell

sol, els resultats canvien notablement. El Madrid aconsegueix només dues lligues, tantes com el Barça, la Reial Societat i l'Athletic de Bilbao. El València i l'Atlètic de Madrid en guanyen una cada un.

Malgrat aquestes dades, glossades per un altre membre de la plataforma Un Crit Valent, Joaquim Molins, cal no perdre de vista que la mala gestió esportiva del Barça no va ajudar gens a capgirar la situació de greuge que denuncia Medina. “És evident que els continus canvis d'entrenador i la falta de previsió dels fitxatges va contribuir a fer que el club barceloní es quedés en blanc durant moltes temporades”, reconeix el responsable de la plataforma. Perquè, com diu Carles Rexach al seu llibre *Ara parlo jo*, “és veritat que els àrbitres influïen, però hem de reconèixer que la vida ens la complicàvem, moltes vegades, nosaltres mateixos”.

Oriol March